

laans, for en saadan Overdragelse, og har maattet betale Renter af den i en Deel af det foregaaende Aar, skulde han efter den ærede Ordførers Mening ikke være berettiget til at drage alle disse Renter fra. Som sagt, dersom Forholdene vare af nogen større Betydning, kunde jeg finde mig i at gaae ind paa en Afgjorelse ex bono et æquo, men det forekommer mig, at naar Talen er om Procentsystemet, er Sagens Betydning for ringe til, at man derfor skulde fravige de Grundsætninger, som jevnlig ere gjorte gjældende, og hvorpaa Loven er bygget. Jeg kan altsaa ikke tiltræde Forslagene under Nr. 5 og 7. Derimod har jeg Intet mod Forslaget under Nr. 6 med den af Udvalget tilføiede Betingelse, at det skal saa være den gjældende Regel. — Mod de under Nr. 8, 9 og 10 stillede Uendringforslag skal jeg heller ikke gjøre nogen Indvending. Dog maa jeg gjøre en Grindring ligeoverfor Forslaget under Nr. 9, forsaavidt der under dette er optaget: naar Bedkommende „er ansat i Udlandet i den danske Regjerings Tjeneste med Gage, eller herfra nyder Upanage, Pension, Ventepenge, Klosterhævning eller anden Understøttelse“. Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der i det Sted i Lovforslagets § 9, som dette Forslag skulde erstatte, staaer: „forsaavidt ikke særlige Bestemmelser hjemle en Undtagelse“, en Bestemmelse, jeg ikke vil være istand til at renoncere paa, navnlig paa Grund af det Forhold, hvori vi staae til Hertugdømmerne og til de Pensioner, som udredes herfra til Folk i Hertugdømmerne. Det har været nødvendigt i denne Henseende at maatte træffe særlige Bestemmelser paa Grund af den preussiske Regjerings Stilling i disse Sager. Det, der staaer i Loven, er derfor kommet ind med fuldt Forsæt, og maa optages i det Uendringforslag, der her foreligger. — Der staaer endnu tilbage for mig at omtale Uendringforslagene under 11 og 12. Man vil vist finde det ganske rimeligt, at jeg ikke kan gaae ind paa Forslaget under Nr. 11, naar jeg oplyser, at man, ved at vedtage dette, der jo seer overmaade moderat ud, vil formindste Skatteindtægten med ca. 5 Millioner Rigsdaler. — Forslaget under Nr. 12 er af alle de ærede Medlemmer, der have talt om det, betegnet

som en gammel Vefjendt. Jeg vilde ønske, at jeg ogsaa kunde indskrænke mig til at sige, at det er en gammel Vefjendt, thi deraf vilde ogsaa følge, hvilken Stilling Regjeringen indtager til dette Forslag, nemlig en bestemt modstaaende, og skjøndt dette Forslag har givet Anledning til en meget stor Digression eller talsald er benyttet som Udgangspunkt for en meget stor Digression til den Discussion, der fandt Sted her for nogle Dage siden, bliver ogsaa jeg nødsaget til at komme tilbage til de tidligere Forhandlinger, idet endeel af de Betragtninger, jeg ønsker at gjøre gjældende imod dette Forslag, ogsaa ganske naturligt fandt deres Plads ved det Minoritetsforslag, som vi tidligere her have forhandlet. Jeg tillod mig ved Forhandlingerne i Fredags at sige, at jeg ikke erkjendte Berettigelsen af at opstille de samme Principer for den communale Beskatning og for Statsbeskatningen, og at jeg navnlig, naar Talen var om Skatteevnen, vel kunde finde, at det formaal, man forfulgte gjennem den communale Beskatning, berettigede til at tage fat paa Skatteevnen, forsaavidt man kunde finde den, paa en ganske anden Maade, end man er berettiget dertil ligeoverfor Statsbeskatningen. Skjøndt jeg vel veed, at det ikke er noget ganske correct Udtryk, vil jeg sige, at det forekommer mig, at der her mere er Tale om Rettsstandpunktet for Borgernes Skattepligt overfor Staten. Der er her snarere Tale om at betale Skat for det, man nyder af Statens Fortrin, end der er Tale om et lignende Forhold med Hensyn til Communerne. Jeg finder det derfor ganske i sin Orden, naar der er Tale om Statens Beskyttelse, at der da betales Skatter i Forhold til det, der beskyttes; men Beskyttelsen er i sig aldeles den samme, hvad enten en større eller mindre Deel beskyttes. Affect fra Sagens Natur forekommer det mig derfor, at der ikke foreligger nogensomhelst Berettigelse til at gaae ud over dette, og at indføre Spørgsmaalet om Skatteevnen i Statsbeskatningen som et Motiv af en saadan Betydning, som det her foreligger. Jeg maa saa meget mere gjøre opmærksom herpaa, som den ærede Ordfører for Mindretallet i Fredags yttrede, at Mindretallet fatte Skatteevnen i Formue og Velighed. Ja, dersom